Lietas Nr. A420321115
Lietas arhīva Nr. AA43-1769-16/13

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016.gada 20.jūnijā

tiesnese referente S.Kanenberga,
tiesneses D.Makarova un I.Višķere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2015.gada 17.septembra lēmuma Nr.1-66/63 atzīšanu par prettiesisku, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 23.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/bija Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Kriminālizmeklēšanas pārvaldes (turpmāk – kriminālizmeklēšanas pārvalde) priekšnieka vietnieks.

Ar Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk – birojs) Izmeklēšanas nodaļas 2015.gada 3.jūlija lēmumu pieteicējam kā drošības līdzeklis kriminālprocesā tika noteikts noteiktas nodarbošanās aizliegums, aizliedzot pieteicējam veikt darbības, kas saistītas ar kontroli, lēmumu pieņemšanu un apstiprināšanu klasificētas informācijas lietās, padotībā esošo amatpersonu un viņu lietvedībā esošo lietu kontroli un uzraudzību Valsts policijas struktūrvienībās.

Ar Valsts policijas priekšnieka 2015.gada 6.jūlija pavēli Nr.2598 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējs tika atstādināts no kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumu izpildes no 2015.gada 6.jūlija, par atstādināšanas laiku neizmaksājot darba samaksu.

Ar biroja Izmeklēšanas nodaļas 2015.gada 20.jūlija lēmumu drošības līdzeklis tika grozīts (precizēts). Proti, pieteicējam tika noteikts aizliegums veikt noteikta veida nodarbošanos (darbības), kas saistītas ar kontroli, uzraudzību, lēmumu pieņemšanu un apstiprināšanu, kā arī padotībā esošo amatpersonu un viņu lietvedībā esošo lietu kontroli un uzraudzību jebkāda veida dokumentiem lietās ar informāciju, kas saskaņā ar likuma ,,Par valsts noslēpumu" regulējumu atzīstamas par valsts noslēpumu, sevišķi slepenu, slepenu un konfidenciālu informāciju.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja.

[2] Ar Iekšlietu ministrijas 2015.gada 17.septembra lēmumu Nr.1-66/63 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Valsts policijai bija tiesisks pamats lemt par pieteicēja atstādināšanu no amata pienākumu izpildes. No Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma (turpmāk – Dienesta gaitas likums) 14.panta otrās daļas, ar ko pamatota apstrīdētā pavēle, izriet pienākums iestādes vadītājam, konstatējot, ka amatpersonai kā drošības līdzeklis piemērots noteiktas nodarbošanās aizliegums, atstādināt to no amata pienākumu izpildes.

[2.2] Iepazīstoties ar kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumiem, konstatējams, ka tajā norādītie pienākumi ir saistīti ar kontroli un uzraudzību noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanā un atklāšanā, kā arī paredz pienākumu pārvaldes priekšnieka prombūtnes laikā pildīt priekšnieka pienākumus.

Kriminālizmeklēšanas pārvalde atbilstoši 2009.gada 7.oktobra reglamenta Nr.42 6.punktā noteiktajam ir operatīvās darbības subjekts un kriminālizmeklēšanas pārvaldes funkcijās ietilpstošā smagu un sevišķi smagu sērijveida, starpreģionālu, starptautisku un organizētā grupā izdarītu noziegumu apkarošana un noziegumu izmeklēšana ir saistīta ar operatīvo darbību. Operatīvās darbības organizācija, metodika un taktika atbilstoši likuma ,,Par valsts noslēpumu" 3.panta trešās daļas 4.punktā un Operatīvās darbības likuma 8.panta trešajā daļā noteiktajam ir valsts noslēpums.

Līdz ar to Valsts policija ir pamatoti secinājusi, ka, ievērojot pieteicējam piemēroto drošības līdzekli, viņam nav iespējams pildīt kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka pienākumus, atzīstot, ka šo pienākumu nošķiršana no citiem amata pienākumiem, būtisku apgrūtinātu kriminālizmeklēšanas pārvaldes efektīvu funkcionēšanu.

[2.3] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka viņam netika piedāvāts kāds cits amats Valsts policijā vai citā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādē vai Ieslodzījuma vietu pārvaldē jānorāda, ka Dienesta gaitas likuma 12.pants pieļauj amatpersonu pārcelt uz laiku citā dienesta vietā. Pārcelšana var notikt pēc pašas personas lūguma vai arī dienesta vajadzību dēļ.

No Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) 2014.gada 7.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-16/2014 6.punkta secināms, ka, lai kādu personu pārceltu dienesta vajadzību dēļ, iestādei ir jākonstatē, ka šāda dienesta vajadzība pastāv. Minētais ne tikai nav pretrunā ar pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā norādīto atsauci uz tiesu prakses apkopojumā ietvertajām atziņām par to, ka amatpersonas pēc iespējas saglabājamas dienestā, bet tieši apstiprina, ka iestādei jākonstatē vajadzība pēc konkrētās amatpersonas un tās spējas pildīt citus amata pienākumus.

Izskatāmajā gadījumā, vērtējot iespēju pieteicēju pārcelt citā amatā, vērā ņemams viņam piemērotais drošības līdzeklis un lēmumā par drošības līdzekļa piemērošanu norādītie apstākļi par noziedzīga nodarījuma raksturu un varbūtību, ka pieteicējs varētu nonākt līdzīgos apstākļos.

Turklāt pieteicēja atrašanās kādā citā amatā dienestā diskreditētu Valsts policiju un iekšlietu sistēmu kopumā, radot sabiedrībā neizpratni un šaubas par to, cik objektīvi ar noziedzīgo nodarījumu izmeklēšanu un atklāšanu saistītos pienākumus pilda amatpersona, kurai ir aizdomās turētā statuss kriminālprocesā.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2015.gada 21.oktobrī saņemts pieteicēja pieteikums. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2015.gada 28.oktobra lēmumu pieņemts pieteikums par pārsūdzētā lēmuma grozīšanu, uzliekot par pienākumu Iekšlietu ministrijai noteikt pieteicējam ar piemēroto drošības līdzekli samērīgus ierobežojumus kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumu izpildē (nevis pilnībā atstādināt pieteicēju no amata) vai uz atstādināšanas laiku pārcelt pieteicēju citā amatā, un ierosināta administratīvā lieta.

Pieteikumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[3.1] Pārsūdzētais lēmums ir pretrunā ar samērīguma principu un Administratīvā procesa likuma 65. un 66.panta pirmajā daļā noteikto pienākumu veikt lietderības apsvērumus pirms lēmuma izdošanas. Atstādinot pieteicēju no kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata, nav izvērtēta citu – mazāk ierobežojošu – tiesisko seku piemērošana. Proti, bija iespējams noteikt pieteicējam ierobežojumus amata pienākumu izpildē, uzticot nelielo daļu amata pienākumu, kas saistīti ar informāciju, kas klasificēta sevišķi slepenā, slepenā vai konfidenciālā informācijā, citai amatpersonai. Vai arī bija iespējams pieteicēju uz atstādināšanas laiku pārcelt citā amatā.

[3.2] Iestāde, pieņemot pārsūdzēto lēmumu un vienlaikus neizvērtējot pieteicēja pārcelšanu citā amatā, ir pārkāpusi pamatojuma principu, kā arī patvaļas aizlieguma principu.

No Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas izriet, ka dienesta amatpersonas pārcelšana paredzēta pat gadījumos, kad tiek likvidēta konkrētā amata vieta vai struktūrvienība, amatpersona tiek pazemināta amatā vai neatbilst ieņemamajam amatam. Vēl jo vairāk tas būtu attiecināms uz gadījumu, kad persona tiek atstādināta no amata pienākumu izpildes, kas ir mazāk tiesības ierobežojošs lēmums kā gadījumā, ja persona tiek atvaļināta no dienesta vai permanenti pazemināta amatā.

Tāpat jāņem vērā vairākkārt un ilgstošā laika periodā publiskajā telpā izskanējušais, ka Iekšlietu ministrijas struktūrās trūkst darbinieku. Līdz ar to nav šaubu, ka ir brīvas vakances gan Valsts policijā, gan citās dienesta iestādēs. Taču ne Valsts policija, ne Iekšlietu ministrija nav to vērtējušas. Tas liek apšaubīt pārsūdzētajā lēmumā minēto, ka nav konstatēta dienesta vajadzība. Pārsūdzētajā lēmumā izteikta norāde tikai uz iespējamu Valsts policijas diskreditēšanu. Ne sākotnējā, ne pārsūdzētajā lēmumā nav objektīva pamatojuma tam, kāpēc pieteicēju nevar pārcelt citā amatā dienestā, ir tikai vispārīgas norādes. Tādējādi pārkāpts dienesta vienotības princips, kas attīstīts Augstākās tiesas judikatūrā un nepamatoti ierobežotas pieteicēja tiesības pildīt valsts dienestu.

[3.3] Pārsūdzētajā lēmumā iekļautā norāde, ka pieteicēja atrašanās kādā citā amatā diskreditētu Valsts policijas tēlu, ir pretrunā ar nevainīguma prezumpciju, kā arī iestādes rīcību līdzīgos gadījumos.

Drošības līdzekļa piemērošana vēl nenozīmē, ka persona ir atzīta par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tāpēc nav pamata pret šādu personu izturēties atšķirīgi.

Tāpat nav pamatoti atsaukties uz Valsts policijas tēlu, kas ir sabiedrisko attiecību jautājums. Šāda nesamērīga lēmuma pieņemšana uzskatāma par vēl lielāku iestādes tēla diskreditēšanu, jo nepamatoti atstādinātajai personai ir jāizmaksā kompensācija, jāmaksā atalgojums citai personai, kas veic atstādinātās personas pienākumus, kā arī tiek vairota amatpersonu nelojalitāte valstij.

Pēc pieteicēja rīcībā esošas informācijas Valsts policija vairākos gadījumos, kad dienesta amatpersonai ir piemērots drošības līdzeklis, kas ierobežo dienesta amatpersonas pienākumu izpildi, ir pārcēlusi šīs amatpersonas citos amatos vai pat atļāvusi turpināt darbu esošajā amatā, ievērojot ierobežojumus, ko paredz drošības līdzeklis. Tādējādi pārsūdzētais lēmums attiecībā pret pieteicēju nonāk pretrunā ar atšķirīgas attieksmes aizliegumu. Turklāt šādai iestādes rīcībai pret pieteicēju nav saskatāms objektīvs un saprātīgs pamats.

[4] Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētājas Iekšlietu ministrijas rakstveida paskaidrojums, kurā lūgts pieteikumu noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

Papildus norādīts turpmākais.

[4.1] Būtu objektīvi nepamatoti, apgrūtinoši un pretēji dienesta interesēm pielāgot konkrētai amatpersonai amata aprakstu, uzticot citai amatpersonai daļu no amata aprakstā minēto pienākumu pildīšanas.

[4.2] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka iestāde, atstādinot pieteicēju no amata pienākumu pildīšanas, ir rīkojusies patvaļīgi un pretēji dienesta vienotības principam, norādāms, ka tiesu atziņas, uz kurām pieteicējs pamato savu viedokli, izdarītas pirms grozījumu veikšanas Dienesta gaitas likumā. Šobrīd spēkā esošajā Dienesta gaitas likuma 3.panta pirmajā daļā noteikts, ka likums nosaka amatpersonu dienesta gaitu.

[4.3] Dienesta gaitas likuma 47.panta 5.^{1}daļa nosaka, ka amatpersonu sakarā ar amatpersonas amata likvidāciju vai

amatpersonu skaita samazināšanu atļauts atvaļināt no dienesta, ja attiecīgajā iestādē nav cita amata, kuru amatpersonai piedāvāt un kuram noteiktajām prasībām amatpersona atbilst vai, ja attiecīgajā iestādē ir cits amats, kuru amatpersonai piedāvāt un kuram noteiktajām prasībām amatpersona atbilst, bet amatpersona nepiekrīt ieņemt piedāvāto amatu attiecīgajā iestādē.

No minētā izriet, ka katrai iestādei amatpersonu skaita samazināšanas gadījumā vai sakarā ar amatpersonas amata likvidāciju, lemjot par amatpersonas atvaļināšanu, ir pienākums par vakanto vietu esamību pārliecināties tikai konkrētajā iestādē. Tas attiecas arī uz Dienesta gaitas likuma 12.pantā paredzēto amatpersonas pārcelšanas mehānismu, proti, minētā panta nosacījumi piemērojami konkrētās iestādes ietvaros un nav attiecināmi uz visu dienestu kopumā, izņemot 12.panta trešajā daļā noteikto iekšlietu ministra kompetenci.

[4.4] Nepamatots ir pieteicēja arguments par nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu. Konkrētajā gadījumā, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, iestādes mērķis nebija pierādīt, ka pieteicējs ir vainojams kāda pārkāpuma izdarīšanā, jo vairāk viņu sodīt, nesagaidot spēkā stājušos tiesas spriedumu. Pārsūdzētajā lēmumā nav norādes uz to, ka iestāde uzskata pieteicēju par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā. Atziņa, ka sabiedrībai varētu rasties šaubas par pieteicēja objektivitāti, ņemot vērā viņa statusu kriminālprocesā, nekādā veidā nepārkāpj nevainīguma prezumpciju, jo atspoguļo iestādes apsvērumus konkrētā lēmuma pieņemšanai un ir balstīta uz tiesas atziņām par amatpersonas nevainojamo reputāciju, kas ir viena no galvenajām amatpersonai izvirzāmajām prasībām.

[4.5] Attiecībā uz nevienlīdzīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu norādāms, ka pieteicējs ir norādījis tikai vispārīgas frāzes par atšķirīgo attieksmi, atsaucoties uz it kā viņa rīcībā esošu informāciju. Pieteicējs nav pamatojis savu argumentu un nav norādījis nevienu konkrētu lēmumu par personas pārcelšanu līdzīgos apstākļos.

[5] Administratīvajā rajona tiesā no pieteicēja saņemti pieteikuma grozījumi, kuros pieteicējs, ņemot vērā, ka ar 2016.gada 5.janvāri ir atvaļināts no dienesta Valsts policijā, groza pieteikuma priekšmetu un lūdz tiesu atzīt pārsūdzēto lēmumu par prettiesisku.

[6] Ar Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 23.februāra spriedumu pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Dienesta gaitas likuma 14.panta otrā daļa noteic, ka amatpersonu, kurai kā drošības līdzeklis ir piemērots noteiktas nodarbošanās aizliegums ar ierobežojumu uz laiku pildīt konkrēta amata pienākumus vai mājas arests, ar rakstveida rīkojumu (pavēli) atstādina no amata pienākumu izpildes. Par atstādināšanas laiku tai neizmaksā darba samaksu.

Iestājoties Dienesta gaitas likuma 14.panta otrajā daļā noteiktajam gadījumam, iestādei ir jāizdod obligātais administratīvais akts un jāatstādina amatpersona no konkrēto pienākumu pildīšanas.

[6.2] Pieteicējs vispārīgi neapstrīd iestādes secinājumu, ka kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumos atbilstoši amata aprakstam ietilpst arī darbības, kuras veikt pieteicējam aizliedz kriminālprocesā piemērotais drošības līdzeklis. Pieteicēja iebildumi ir par to, ka, atstādinot pieteicēju no amata, iestāde nav veikusi lietderības apsvērumus un radusi samērīgu situācijas risinājumu. Proti, pieteicēja ieskatā, iestāde varēja atstādināt pieteicēju no amata tikai daļēji, nododot daļu no pieteicēja amata pienākumiem citai amatpersonai, bet saglabājot pieteicējam iespēju pildīt atlikušos, ar piemēroto drošības līdzekli savienojamos amata pienākumus. Vai arī iestāde varēja piedāvāt pieteicējam citu amata vietu, kurā veicamie pienākumi būtu savietojami ar pieteicējam noteikto drošības līdzekli.

[6.3] Atbilstoši Augstākās tiesas praksei (*sk. Augstākās tiesas 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr.SKA-216/2007 10.punktu; Augstākās tiesas 2014.gada 7.februāra sprieduma lietā SKA-16/2014 6.punktu*) tiesas kontrolei nav pakļautas iestādes darbības, kas saistītas ar amatu aprakstu apstiprināšanu un pārvaldes amatpersonu pienākumu noteikšanu, ciktāl šādas darbības nav vērstas pret konkrētu amatpersonu.

[6.4] Kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumi ietverti amata aprakstā un izriet no kriminālizmeklēšanas pārvaldes 2009.gada 7.oktobra reglamenta Nr.42. Lietā nav konstatējami apstākļi, kas norādītu uz to, ka amata apraksts būtu sastādīts ar mērķi vērsties pret pieteicēju, panākt viņa atstādināšanu no amata. Uz šādu pārkāpumu nav norādījis arī pats pieteicējs. To secinot, tiesai nav pamata tālāk vērtēt iespēju (lietderību) pārdalīt iestādes amatpersonu amatu pienākumus, kā to vēlas pieteicējs, jo tas ir valsts pārvaldes iekšējās organizācijas jautājums, kas atbilstoši valsts varas dalīšanas principam ir ārpus tiesas kontroles.

Līdz ar to atzīstams, ka, tā kā pieteicēja amata pienākumi ietvēra darbības, kuras pieteicējam liedza veikt piemērotais drošības līdzeklis, iestāde tiesiski un pamatoti atbilstoši Dienesta gaitas likuma 14.panta otrajai daļai atstādināja pieteicēju no kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata.

[6.5] Pieteicēja ieskatā, atstādinot personu no amata, iestādei ir jāievēro dienesta vienotības princips un jāpiemēro tās tiesiskās sekas, kas attiecas uz personas atvaļināšanu no dienesta. Proti, iestādei ir jāapsver jautājums par personas pārcelšanu citā amatā.

Tiesa norādīja, ka neviena tiesību norma neparedz pienākumu iestādei, pieņemot lēmumu par personas atstādināšu Dienesta gaitas likuma 14.panta otrajā daļā noteiktajā gadījumā, apsvērt jautājumu par personas pārcelšanu citā amatā. Atstādināšana no amata pienākumu izpildes ir pagaidu aizliegums atrasties darba vietā un veikt darbu (*sal. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 27.jūnija sprieduma lietā Nr.AA43-1958-09/5, 5.4.2.apakšpunktu*), taču konkrētā amata vieta tiek saglabāta. Tāpēc nav pamata piemērot analoģiju ar gadījumiem, kuros persona tiek atvaļināta no dienesta, respektīvi, zaudē amata vietu.

Pieteicēja norādītie Dienesta gaitas likuma 12.pantā ietvertie gadījumi, kuros iestāde ir tiesīga pārcelt amatpersonu citā

amatā, nav tieši saistāmi ar amatpersonas atstādināšanu no amata. Proti, atstādināšana no amata pati par sevi atbilstoši Dienesta gaitas likuma 12. un 14.panta normām nav ne pamats, ne arī šķērslis pārcelt amatpersonu citā amatā. Likums šos jautājumus neuzskata par savstarpēji saistītiem. Ja pieteicējs vēlējās tikt pārcelts citā amatā, viņš varēja vērsties ar attiecīgu iesniegumu Valsts policijā, kas gan negarantētu pieteicējam labvēlīgu rezultātu, jo iestādei ir plaša rīcības brīvība izvērtēt pārcelšanas atbilstību dienesta interesēm (Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 1., 2., 8.punkts). Pieteicējs šādu lūgumu ir izteicis pavēles apstrīdēšanas iesniegumā, taču jautājums par pārcelšanu amatā ir atsevišķs jautājums, tāpēc tā izlemšana principā neietekmē amatpersonas atstādināšanas no amata tiesiskuma vērtējumu.

[6.6] Pieteikumā norādīts, ka pieteicēja rīcībā ir informācija par amatpersonām, kuras, atrodoties ar pieteicēju līdzīgos un salīdzināmos apstākļos, tikušas pārceltas citos amatos vai pat turpinājušas darbu esošajā amatā. Tādā veidā iestāde esot pārkāpusi tiesiskās vienlīdzības principu. Pieteikumā izvirzīto argumentu pieteicējs nav pamatojis ar faktiem. Arī tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis nevarēja norādīt uz konkrētiem gadījumiem, kad vienādos un salīdzināmos apstākļos citām dienestā esošām personām tiktu dota iespēja turpināt darbu esošajā vai citā amatā dienestā. Līdz ar to konkrētajā situācijā nav pamata secinājumam, ka iestāde attiecībā uz pieteicēju būtu pārkāpusi tiesiskās vienlīdzības principu.

[6.7] Vienlaikus tiesa norādīja, ka pat gadījumā, ja tiesai konkrētajā situācijā būtu kontrole pār iestādes izmantoto rīcības brīvību attiecībā uz iestādes institucionālās sistēmas organizāciju, būtu atzīstams, ka iestāde ir pienācīgi veikusi lietderības apsvērumus.

Sākotnējā un pārsūdzētajā lēmumā ir vērtēti iespējamie situācijas risinājumi. Proti, iestāde ir vērtējusi iespēju pieteicējam saglabāt esošo amatu, no pieteicēja amata pienākumiem nošķirot tos, kuri nav savienojami ar noteiktās nodarbošanās aizliegumu, un secinājusi, ka šo pienākumu nošķiršana no citiem amata aprakstā norādītajiem pienākumiem būtiski apgrūtinātu kriminālizmeklēšanas pārvaldes efektīvu funkcionēšanu. Savukārt attiecībā uz iespēju pieteicējam piedāvāt citu amatu Valsts policijā vai citā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādē Iekšlietu ministrija, vērtējot piemēroto drošības līdzekli un lēmumā par drošības līdzekļa piemērošanu norādītos apstākļus par noziedzīgā nodarījuma raksturu, secinājusi, ka pieteicēja pārcelšana citā amatā dienestā diskreditētu Valsts policiju un iekšlietu sistēmu kopumā, radītu sabiedrībai neizpratni un šaubas par to, cik objektīvi ar noziedzīgu nodarījumu atklāšanu un izmeklēšanu saistītos pienākumus pilda amatpersona, kurai ir aizdomās turētā statuss kriminālprocesā.

Pretēji pieteicēja norādītajam, iestāde ar izvērtējumu par to, kādu iespaidu uz Valsts policijas un iekšlietu sistēmas reputāciju atstātu apstāklis, ka dienesta pienākumus veiktu amatpersona, kurai ir aizdomās turētā statuss kriminālprocesā, nav pārkāpusi nevainīguma prezumpciju. Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātā nevainīguma prezumpcija nozīmē, ka personu par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā var atzīt vienīgi likumā noteiktajā kārtībā un pirms personas atzīšanas par vainīgu valsts institūcijas nedrīkst pret personu izturēties tā, it kā persona būtu vainīga. Iekšlietu ministrija nav pret pieteicēju izturējusies kā pret personu, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā. Pārsūdzētajā lēmumā ir korekti norādīts, ka pieteicējam kriminālprocesā ir aizdomās turamā statuss, un attiecīgi ir izvērtēts tas, kādu iespaidu uz Valsts policijas un iekšlietu sistēmas tēlu sabiedrības acīs atstātu apstāklis, ka policista pienākumus turpinātu pildīt persona ar šādu kriminālprocesuālo statusu. Iestādes sniegtais vērtējums ir adekvāts un nepārkāpj iestādes novērtējuma un rīcības brīvību ,,dienesta interešu" (Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 1. un 2.punkts) izvērtēšanā attiecībā uz amatpersonas pārcelšanu amatā.

[6.8] Pieteicēja pārstāvis Administratīvās rajona tiesas sēdē apstiprināja, ka iemesls, kura dēļ pieteicējs vēlējās, lai atstādināšanas laikā viņš tiktu pārcelts citā amatā vai arī netiktu atstādināts no amata pienākumu izpildes pilnībā, ir Dienesta gaitas likuma 14.panta otrās daļas otrajā teikumā noteiktais, ka par atstādināšanas laiku amatpersonai neizmaksā darba samaksu. Proti, pieteicējs iebilst pret atstādināšanu tādēļ, ka tā liedz pieteicējam saņemt darba samaksu.

Vienlaikus pieteicēja pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka šīs tiesvedības ietvaros neapstrīd Dienesta gaitas likuma 14.panta otrās daļas otrā teikuma konstitucionalitāti un nelūdz tiesai vērsties ar attiecīgu pieteikumu Satversmes tiesā. Pieteicējs savu mantisko interešu aizsardzībai šajā administratīvajā lietā vēlas, lai tiesa atzīst, ka būtu bijis tiesiski un pamatoti noteikt pieteicējam ar piemēroto drošības līdzekli samērīgus amata izpildes ierobežojumus (neatstādinot pieteicēju no amata kopumā) vai atstādināšanas laikā pārcelt pieteicēju citā amatā. Taču tiesa jau konstatēja, ka tai nav tiesiska pamata atzīt, ka pieteicēja atstādināšana no amata būtu prettiesiska sakarā ar pieteicēja vienlaicīgu nepārcelšanu citā amatā vai amata aprakstā noteikto pieteicēja amata pienākumu nepārskatīšanu.

[7] Par Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 23.februāra spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūgts pieteikumu apmierināt, pamatojoties uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem.

Papildus norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[7.1] Dienesta gaitas likuma 14.panta otrā daļa paredz, ka obligātais administratīvais akts (lēmums par atstādināšanu) iestādei ir jāizdod, ja amatpersonai kā drošības līdzeklis piemērots noteiktas nodarbošanās aizliegums ar ierobežojumu uz laiku pildīt konkrēta amata pienākumus.

Pieteicējam piemērotais drošības līdzeklis nenosaka ierobežojumu pildīt konkrēta amata pienākumus, bet gan aizliegumu veikt noteiktas darbības amata pienākumu ietvaros. Attiecīgi iestādei šajā gadījumā nebija jāizdod obligātais administratīvais akts, bet gan jāizvērtē administratīvā akta izdošanas un satura lietderības apsvērumi.

[7.2] Vienīgi gadījumos, kad kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieks aizvietotu priekšnieku, tas varētu nonākt saskarē ar informāciju, kas klasificēta sevišķi slepenā, slepenā vai konfidenciālā informācijā. Taču šādi amata pienākumi aizņem nelielu daļu no kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumu apjoma. Turklāt laikā, kamēr pieteicējs pildīja kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumus, viņš nenonāca

saskarē ar informāciju, kas klasificēta sevišķi slepenā, slepenā vai konfidenciālā informācijā. Tādējādi amatpersona, kas pilda kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumus, pamatā neveic tādas darbības, kuras pieteicējs ir ierobežots veikt saistībā ar drošības līdzekli, kas piemērots ar biroja lēmumu.

Iestāde varēja pieņemt mazāk ierobežojošu lēmumu, nosakot ierobežojumus pieteicējam amata pienākumu izpildē, nevis atstādinot pieteicēju no amata pienākumu veikšanas. Lēmums, ar kuru pieteicējam noteiktu samērīgus ierobežojumus amata pienākumu izpildē, sasniegtu to mērķi, kura dēļ pieņemts biroja lēmums.

Tiesa sprieduma 10.punktā nepamatoti secinājusi, ka tiesas kompetencē neietilpst šādas iespējamas amata pienākumu pārdales novērtējums, jo tas atzīstams par iestādes iekšējās organizācijas jautājumu. Var secināt, ka likums neliedza iestādei noteikt samērīgāku ierobežojumu amata pienākumu izpildē, kas dotu pieteicējam tiesības turpināt dienestu kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amatā. Lai izvērtētu samērīgāka lēmuma pieņemšanas iespēju, iestādei bija jāizdara lietderības apsvērumi. Šādu lietderības apsvērumu pareizības pārbaude ir tiesas kompetencē saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmo daļu.

[7.3] Tiesas sprieduma 11.punktā izdarītais secinājums, ka normatīvie akti neparedz pienākumu iestādei personas atstādināšanas gadījumā apsvērt jautājumu par personas pārcelšanu citā amatā, ir nepamatots. Iestādei atbilstoši Satversmē un judikatūrā nostiprinātajiem principiem bija jāpiemēro tādas tiesiskās sekas, kādas paredzētas Dienesta gaitas likumā līdzīgos gadījumos, jo amatpersonas atstādināšanas lēmuma ietekme uz personas tiesībām (atstādināšanas laikā) ir pielīdzināma sekām gadījumos, kad persona tiek atvaļināta no dienesta.

[7.4] Iestādes pienākums izvērtēt pieteicēja pārcelšanu citā amatā izriet no tiesībām pildīt dienestu.

Īpaša vērība jāpievērš Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 3.punktam, kas nosaka, ka amatpersonu citā amatā var pārcelt sakarā ar neatbilstību esošajam amatam. Ja pieņem, ka drošības līdzeklis tā piemērošanas laikā rada situāciju, ka pieteicējs neatbilst esošajam amatam, tad būtu jāpiemēro tādas tiesiskās sekas, kādas ir piemērojamas gadījumos, kad amatpersona tiek atvaļināta sakarā ar neatbilstību amatam saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 5.punktu.

Gadījumā, kad persona tiek atstādināta no amata pienākumu izpildes, uz personu tiek attiecināti dienesta amatpersonai noteiktie amatu savienošanas ierobežojumi saskaņā ar likuma ,,Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā" 7.panta sesto daļu. Pieteicējs valsts dienestu pilda jau no 18 gadu vecuma, proti, pieteicējs visus savus darba gadus ir veltījis valsts dienestam Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs. Attiecīgi pieteicējs ir attīstījis savas prasmes un kompetences konkrētās nozares un konkrēto amatu vajadzībām. Līdz ar to loģiski secināms, ka pieteicējs dienesta pildīšanas laikā nevarēja attīstīt citas prasmes un iemaņas, lai veiktu saimniecisko darbību, pedagoga, zinātnieka, profesionāla sportista vai radošo darbību.

To apliecinājusi arī Augstākā tiesa, 2010.gada 28.jūnija spriedumā lietā Nr.SKA-381/2010 atzīstot, ka dienesta personas pēc iespējas saglabājamas dienestā, lai nodrošinātu efektīvu pienākumu izpildi, un dienesta personu uz citu iestādi vai amatu var pārcelt pat tad, ja persona neatbilst savam amatam, bet ir redzams, ka dienesta persona var efektīvāk izpildīt citus amata pienākumus. Līdz ar to Dienesta gaitas likumā ietvertais regulējums ir attiecināms arī uz gadījumu, kad personu atstādina no amata pienākumu izpildes saistībā ar iemeslu, kas pielīdzināms gadījumam, kad persona neatbilst esošajam amatam.

To netieši apliecinājusi arī Valsts policija, sākotnējā lēmumā izvērtējot iespēju pārcelt pieteicēju citā amatā saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu. Tātad nav pamatoti uzskatīt, ka pie amatpersonas atstādināšanas no amata nav veicams novērtējums par iespēju pārcelt amatpersonu citā amatā.

Lai arī iestādei, vērtējot amatpersonas pārcelšanu citā amatā, ir piešķirta rīcības brīvība, tomēr tas nenozīmē, ka iestāde var rīkoties patvaļīgi. Pieteicējam nav dota iespēja saprast, vai iestāde vispār ir izvērtējusi citus vakantos amatus, uz kuriem pieteicēju varētu pārcelt. Proti, pieteicējam nav iespēju objektīvi secināt, vai iestāde nav pārkāpusi patvaļas aizlieguma principu.

[7.5] Nevar piekrist tiesas sprieduma 13.punktā norādītajam, ka pārsūdzētajā lēmumā izdarītie secinājumi par pieteicēja vainu ir korekti. Iestāde pieteicējam piemēroto drošības līdzekli izmantojusi kā ieganstu tam, lai nevērtētu iespēju pieteicēju pārcelt citā amatā. Turklāt Dienesta gaitas likums kā ierobežojumu veikt amata pienākumus neparedz gadījumu, kad personai piemērots aizdomās turētā statuss.

[8] Administratīvajā apgabaltiesā saņemts atbildētājas Iekšlietu ministrijas paskaidrojums par apelācijas sūdzību, kurā lūgts apelācijas sūdzību noraidīt.

Paskaidrojumā norādīts turpmāk minētais.

[8.1] Iekšlietu ministrija par nepamatotu uzskata apelācijas sūdzībā ietverto argumentu, ka iestādei konkrētajā gadījumā nebija jāizdod obligātais administratīvais akts.

Izvērtējot Dienesta gaitas likuma 14.pantā noteikto, secināms, ka likumdevējs piešķīris normas piemērotājam rīcības brīvību attiecībā uz administratīvā akta izdošanu gadījumā, kad pret amatpersonu ir uzsākta krimināvajāšana, uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku, ja amatpersona neattaisnojošu iemeslu dēļ nav veikusi Dienesta gaitas likuma 16.panta ceturtajā daļā minēto veselības stāvokļa pārbaudi. Savukārt gadījumā, kad amatpersonai kā drošības līdzeklis piemērots apcietinājums vai noteiktas nodarbošanās aizliegums ar ierobežojumu uz laiku pildīt konkrēta amata pienākumus, vai mājas arests, iestādei ir jāizdod obligātais administratīvais akts.

Dienesta gaitas likuma 14.panta otrā daļa pirms 2008.gada 4.decembra grozījumu izdarīšanas noteica iestādei pienākumu atstādināt amatpersonu, ja attiecībā uz to bija pieņemts lēmums par noteiktas nodarbošanās aizliegumu. 2008.gada 4.decembra likumprojekta ,,Grozījumi Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes

amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likumā" anotācijā norādīts, ka „[..] gadījumā, ja šī drošības līdzekļa ietvaros tiks pieņemts lēmums par aizliegumu pildīt amata atsevišķus (daļu) pienākumus (piemēram, pieņemt konkrētus lēmumus), tad jebkurā gadījumā amatpersona būs atstādināma, nedodot izvēles iespējas, kaut gan pārējos amatpersonas amata pienākumus šis lēmums neskars. Lai novērstu minēto, nepieciešams precizēt likuma 14.panta otrās daļas redakciju [..]".

Ievērojot minēto, Dienesta gaitas likuma 14.panta otrajā daļā izdarītie grozījumi tika vērsti uz to, lai precīzāk noteiktu tos apstākļus, konstatējot kurus, iestādei būtu jāpieņem obligātais administratīvais akts, proti, amatpersonai piemērots drošības līdzeklis – noteiktas nodarbošanās aizliegums ar ierobežojumu uz laiku pildīt konkrēta amata pienākumus vai mājas arests. Tādējādi, iestādei konstatējot kaut vienu no minētajiem apstākļiem, ir jāizdod obligātais administratīvais akts.

Pēc būtības iestādei jāsecina, ka amatpersona nevar pildīt tai uzliktos pienākumus, un biroja izmeklētāja, nosakot lēmumā par drošības līdzekļa piemērošanu minētos ierobežojumus, liedza pieteicējam iespēju pildīt amata pienākumus. Līdz ar to Valsts policija saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 14.panta otrajā daļā noteikto pieņēma lēmumu par pieteicēja atstādināšanu no amata pienākumu pildīšanas.

[8.2] Apelācijas sūdzībā ietvertie secinājumi par lēmuma par atstādināšanu no amata pienākumu pildīšanas un lēmuma par amatpersonu atvaļināšanu no dienesta vienādām tiesiskām sekām nav pamatoti.

[8.3] Administratīvā rajona tiesa ir pareizi secinājusi, ka jautājumi par amatpersonas atstādināšanu no amata pienākumu izpildes un amatpersonas pārcelšanu citā amatā konkrētajā gadījumā nav savstarpēji saistīti.

[8.4] Iekšlietu ministrija nepiekrīt pieteicēja argumentam, ka iestāde ir pārkāpusi nevainīguma prezumpciju. Pārsūdzētajā lēmumā iestāde nav apgalvojusi, ka pieteicējs ir vainojams noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, bet vērtēta iespēja pieteicējam pildīt citus pienākums, ņemot vērā viņam piemēroto drošības līdzekli un statusu kriminālprocesā.

[9] Administratīvajā apgabaltiesā saņemti pieteicēja papildu paskaidrojumi, kuros norādīts turpmāk minētais.

[9.1] Iekšlietu ministrija paskaidrojumos par apelācijas sūdzību ir norādījusi, ka Dienesta gaitas likuma 14.panta otrā daļa paredz iestādei izdot obligāto administratīvo aktu gadījumā, kad amatpersonai ar drošības līdzekli tiek noteikts aizliegums veikt noteiktas darbības. Iestāde atsaukusies uz 2008.gada 4.decembra grozījumiem Dienesta gaitas likumā un to anotāciju. Pieteicēja ieskatā Iekšlietu ministrijas sniegtie paskaidrojumi nav pamatoti.

Pirms minētajiem grozījumiem Dienesta gaitas likuma 14.panta otrā daļa (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2008.gada 20.decembrim*) noteica: „Amatpersonu, attiecībā uz kuru pieņemts lēmums par noteiktas nodarbošanās aizliegumu, ar rakstveida rīkojumu atstādina no amata pienākumu izpildes". Proti, norma paredzēja atstādināt amatpersonu no amata pienākumu izpildes ikvienā gadījumā, kad tai piemērots noteiktas nodarbošanās aizliegums.

Šī norma ievērojami ierobežoja amatpersonu tiesības pildīt valsts dienestu, jo amatpersonu bija jāatstādina no amata arī gadījumos, kad tai kā drošības līdzeklis tiek piemērots aizliegums pildīt atsevišķus (daļu) pienākumus (piemēram, pieņemt konkrētus lēmumus), nedodot iestādei izvēles tiesības. Lai novērstu minēto, bija nepieciešams precizēt 14.panta otrās daļas redakciju (*sk. grozījumu anotācijas 1.sadaļas 1.punkta 5.apsvērumu*). Tāpat norādīts, ka grozījumu būtība ir precizēt drošības līdzekļu veidus, sakarā ar kuriem amatpersona atstādināma no amata pienākumu izpildes (*sk. grozījumu anotācijas 1.sadaļas 2.punkta 18.apsvērumu*). Tādējādi no anotācijas acīmredzami izriet, ka līdzšinējā norma bija pārāk ierobežojoša un nedeva iespēju iestādei izdarīt lietderības un samērīguma apsvērumus gadījumā, kad amatpersonai tiek noteikts aizliegums pildīt atsevišķus amata pienākumus.

Lai to novērstu, minētajā normā tika veikti grozījumi, izsakot to šobrīd spēkā esošajā redakcijā. Līdz ar to tika noteikts, ka amatpersona obligāti atstādināma no amata pienākumu izpildes tikai tādā gadījumā, ja tai ar drošības līdzekli tiek piemērots noteiktas nodarbošanās aizliegums uz laiku pildīt konkrētus amata pienākumus. Pieteicējam ar drošības līdzekli šāds aizliegums nav piemērots. Tādējādi attiecībā uz pieteicēju nebija izdodams obligātais administratīvais akts, bet gan jāizdara lietderības apsvērumi par tā izdošanas un satura lietderību.

[9.2] Tāpat Iekšlietu ministrija paskaidrojumos norādījusi, ka atstādināšana no amata pienākumu izpildes nav mērķis, bet līdzeklis, ar kura palīdzību iestāde uz laiku var panākt, ka amatpersona netraucē lietas apstākļu noskaidrošanu vai arī nevarētu slēpt pārkāpumu, kā arī tā radītās sekas. Norādāms, ka šādu mērķi iestāde var sasniegt arī gadījumā, ja amatpersona uz atstādināšanas laiku tiek pārcelta citā amatā iestādē, kas nav saistīts ar pašreizējo amatu un attiecīgo struktūrvienību. Arī šādā gadījumā tiek novērsta iespēja un pat šaubas, ka amatpersona varētu ietekmēt lietas apstākļu noskaidrošanu. Tā kā vakanto vietu skaits dažādās Valsts policijas struktūrvienībās ir ievērojams, tad šāds apsvērums nevar būt par pamatu apgalvojumam, ka pietecēju uz atstādināšanas laiku nevar pārcelt citā amatā Valsts policijā.

[10] Apgabaltiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmajai daļai administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[11] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[12] Izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem un pieteikumā un apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka

pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, piemērojusi atbilstošās tiesību normas, pirmās instances tiesas izdarītie secinājumi ir pareizi un pietiekami, tādēļ apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un atkārtoti tos pašus argumentus nenorāda.

Savukārt par pieteicēja apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāko.

[13] Pieteicējs uzskata, ka pieteicējam piemērotais drošības līdzeklis nenosaka ierobežojumu pildīt konkrēta amata pienākumus, bet gan aizliegumu veikt noteiktas darbības amata pienākumu ietvaros. Attiecīgi iestādei šajā gadījumā nebija jāizdod obligātais administratīvais akts, bet gan jāizvērtē administratīvā akta izdošanas un satura lietderības apsvērumi.

Dienesta gaitas likuma 14.panta otrā daļa noteic, ka amatpersonu, kurai kā drošības līdzeklis ir piemērots noteiktas nodarbošanās aizliegums ar ierobežojumu uz laiku pildīt konkrēta amata pienākumus vai mājas arests, ar rakstveida rīkojumu (pavēli) atstādina no amata pienākumu izpildes. Par atstādināšanas laiku tai neizmaksā darba samaksu.

Pirmās instances tiesa pamatoti atzina, ka, iestājoties Dienesta gaitas likuma 14.panta otrajā daļā noteiktajam gadījumam, iestādei ir jāizdod obligātais administratīvais akts un jāatstādina amatpersona no konkrēto pienākumu pildīšanas. Tādējādi iestādei, konstatējot, ka kriminālizmeklēšanas pārvaldes priekšnieka vietnieka amata pienākumos atbilstoši amata aprakstam ietilpst arī darbības, kuras veikt pieteicējam aizliedz kriminālprocesā piemērotais drošības līdzeklis, attiecībā uz pieteicēju bija izdodams obligātais administratīvais akts. Konkrētajā gadījumā nav izšķirošas nozīmes pieteicēja norādītajam, jo, pastāvot aizliegumam veikt noteiktas darbības amata pienākumu ietvaros, ir izdodams obligātais administratīvais akts.

[14] Pieteicēja ieskatā amatpersonas atstādināšana no amata pienākumu pildīšanas ir pielīdzināma amatpersonas atvaļināšanai no dienesta. Pieteicējs uzskata, ka līdzīgi kā tas ir Dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 5.punktā, kas nosaka amatpersonas atvaļināšanu no dienesta sakarā ar neatbilstību amatam, atstādinot amatpersonu no amata pienākumu pildīšanas, iestādei esot jāapsver, vai ir iespēja amatpersonai piedāvāt citu amatu.

Apgabaltiesa norāda, ka lēmums par amatpersonas atvaļināšanu no dienesta ir rezultāts, kuru iestāde vēlējusies sasniegt, proti, izbeigt dienesta attiecības ar amatpersonu, kas būtiski skar personas intereses. Savukārt lēmums par amatpersonas atstādināšanu no amata pienākumu izpildes ir tikai līdzeklis, ar kura palīdzību iestāde noregulē izveidojušos situāciju līdz galīgā lēmuma pieņemšanai. Ar minēto lēmumu amatpersona nezaudē tiesības ieņemt konkrētu amatu, bet tai uz laiku tiek liegta iespēja pildīt amata pienākumus. Beidzot pastāvēt apstākļiem, kas bija par pamatu šāda lēmuma pieņemšanai, tiek atjaunots iepriekšējais stāvoklis, proti, amatpersona atsāk pildīt amata pienākumus.

Tādējādi pieteicēja secinājumi par lēmuma par atstādināšanu no amata pienākumu pildīšanas un lēmuma par amatpersonu atvaļināšanu vienādām tiesiskām sekām nav pamatoti.

[15] Pieteicēja ieskatā iestādei pēc analoģijas būtu jārīkojas atbilstoši Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 4.punktā un 47.panta pirmās daļas 5.puntā noteiktajam, proti, konstatējot amatpersonas neatbilstību amatam, jāapsver jautājums par amatpersonas pārcelšanu citā amatā.

Apgabaltiesa uzskata, ka minētais pieteicēja secinājums ir kļūdains, jo priekšnosacījums minēto normu piemērošanai ir konstatēt, ka amatpersona neatbilst amatam. Konkrētajā gadījumā netika konstatēta pieteicēja neatbilstība amata prasībām, bet ar lēmumu par atstādināšanu no amata pienākumu izpildes pieteicējam tika ierobežotas tiesības pildīt konkrētā amata pienākumus.

[16] Apgabaltiesa, izvērtējot apelācijas sūdzībā ietvertos argumentus, secina, ka atbildētājam pamatā ir atšķirīgs viedoklis par tiesas izdarītajiem secinājumiem, taču atbildētāja atšķirīgais viedoklis nevar būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atzīšanai par nepareizu. Apgabaltiesa ir atzinusi pirmās instances tiesas izdarītos secinājumus par pamatotiem un tās spriedumā ietverto argumentāciju par pareizu un pilnībā pietiekamu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2015.gada 17.septembra lēmuma Nr.1-66/63 atzīšanu par prettiesisku.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente S.Kanenberga

Tiesneses D.Makarova

I.Višķere